

Čís. 4312.

Zavinění (§ 335 tr. zák.) řidiče automobilu, jel-li na kluzké půdě nepřipustnou rychlostí, nemaje kola opatřena ochrannými řetězy.

Ve vnitřním městě na kluzké půdě za polední frekvence nesmí jeti větší rychlostí než 6 km, a musí po případě jeti tak pomalu a opatrně, by mohl každou chvíli zastaviti. Jízda za takových okolností děje se za zvláště nebezpečných okolností ve smyslu § 337 tr. zák.

(Rozh. ze dne 30. října 1931, Zm II 277/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 5. května 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335 a 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce — čís. 9 a) § 281 tr. ř. — namítá zmateční stížnost, že obžalovaný byl odsouzen neprávem, ježto nemá vinu na úraze, poněvadž nejel ani rychle ani neopatrně; rychlost 15 km byla přípustná, poněvadž nejsou zjištěny okolnosti odůvodňující snížení rychlosti na 6 km podle § 46 min. nař. čís. 81/1910; použití ochranných řetězů ani o sobě ani za současného snížení rychlosti na 6 km nebylo s to zabrániti úraze; úraz zavinila H-ová sama tím, že přecházela silnici bezprostředně před autem, přes to že byla svědkyní O-ovou v poslední chvíli varována. Než zmateční stížnost není odůvodněna a, pokud, provádějíc hmotně-právní zmatek nevychází ze skutkových zjištění rozsudku, nýbrž z vlastního hodnocení jednotlivých průvodních prostředků — posudku znalce, svědectví O-ové — a pokud zejména se nedrží zjištění rozsudku v jich úplnosti a celistvosti, není provedena po zákonu. Soud právem shledává vinu obžalovaného v tom, že jel rychle a neopatrně; zjišťuje, že jel rychlostí větší než 15, pokud se týče 14 km, a že by rozhodně k neštěstí nebylo došlo, kdyby byl jel přípustnou rychlostí 6 km a měl kola opatřena ochrannými řetězy, nutnými proto, že půda byla kluzká a bylo velké nebezpečí smyku. Soud správně vyložil ustanovení § 46 min. nař., uznáv, že zjištěná situace v jízdni dráze opravňovala obžalovaného jeti rychlostí nejvýše 6 km, an jel vnitřním městem, na půdě kluzké, v poledne, kdy lidé hojně chodili od továrny B-ovy příční uličkou, ústící do jízdni dráhy právě v osudném místě, kde došlo k úraze, že rozhled v jízdni dráze byl částečně stížen protijedoucími saněmi, vysoko naloženými kůrami, že v jízdni dráze byl v té době také mlékařský vozík a ulice v osudném místě zúžena benzinovou pumpou. Tyto okolnosti vyžadovaly nezbytně, by obžalovaný jel pomalu a tak opatrně, by byl pánem rychlosti, a by každou chvíli mohl zastaviti (§ 45 min. nař.); tím spíše nesměl za žádných okolností překročiti rychlost 6 km vzhledem k ustanovení § 46 min. nař. Obžalovaný však nedbal této povinné opa-

trnosti, nebrzdil, nezmírnil jízdu, nedával ani včas ani řádné znamení a zachytil následkem své nedbalé a neopatrné jízdy nejprve H-ovou, která sice v malé vzdálenosti od auta a rovněž neopatrně přecházela ulici, ale kterou by byl mohl, jak soud zjišťuje, rozhodně uchrániti před úrazem, kdyby byl jel opatrně a byl pánem rychlosti. Soud posoudil věc správně i v tom směru, že nepřiznal obžalovanému jako vyvíňující okolnost, že měl mrazem zkřehlé nohy a že, když se již pozdě odhodlal brzditi, mu noha sklouzla z brzdy a znemožnila zabrzdění, poněvadž, když mu, jak soud rovněž zjišťuje, bylo známo, že má nohy mrazem zkřehlé, měl si tím opatrněji počínati, jeti zcela pomalu, dávat včas výstražná znamení a opatřiti kola bezpečnostními řetězy. Nejsou tu tudíž skutečnosti, jež by odůvodňovaly beztrestnost z důvodu § 2 písm. f) a g) tr. zák., jak mylně má za to zmateční stížnost. Neprávem posléze vytýká zmateční stížnost, že soud uznal na kvalifikační okolnost »zvláště nebezpečných okolností« ve smyslu § 337 tr. zák. Hojná frekvence v uličce ústící bezprostředně do místa, kde ke srážce došlo, kluzká půda spojená s nebezpečím smyku, zúžená jízdní dráha v místě srážky stojící tam benzinovou pumpou, zmenšený rozhled v ní dvěma vozidly jedoucími proti směru auta obžalovaného, mezi chodci na ulici ženy jdoucí z továrny B-ovy, následkem mrazu zahalené do vlňáku a nevšímající si náležitě okolí — jsou vesměs okolnostmi, jež zvyšovaly v souzeném případě nebezpečí a stupňovaly je až do výše předpokládané v § 337 tr. zák.

Čís. 4313.

Jel-li řidič automobilu v nepřehledném úseku silnice (v prudké zatáčce) proti předpisu § 46 odst. 2 min. nař. čís. 81/1910 rychlostí 6 km za hodinu převyšující, zodpovídá (§ 335 tr. zák.) po případě i za následky (za úraz) způsobené prasknutím nebo sesmeknutím se pneumatiky.

K subjektivní skutkové podstatě přečinu podle § 335 tr. zák. se nevyhledává, by pachatel předvídal právě ten způsob neštěstí, který skutečně nastal; stačí, že mohl postřici, že jeho jednáním (opomenutím) může býti způsobeno nebo zvětšeno nebezpečí pro právní statky v § 335 tr. zák. uvedené.

(Rozh. ze dne 31. října 1931, Zm II 315/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 25. června 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

D ů v o d y:

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že výrok rozsudku, že jednání obžalovaného, záležející v tom, že jel automobilem jím řízeným v nepřehledném úseku silnice, v silném záhybu silnice, rychlostí asi 40 km za hodinu, tedy rychlostí převyšující